

Ο ΑΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Τριμηνιαία έκδοσις
ὀρθοδόξου μαρτυρίας

ΕΪΟΣ ΣΤ'

Μάρτιος 1984

Αρ. Φύλλου 22

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΣΤΙΣ ΣΠΕΤΣΕΣ

Ἀναίρεσις τῆς ὁμιλίας τοῦ π. Δανιὴλ Ἀεράκη πού ἔγινε στὶς Σπέτσες
τὸ ἀπόγευμα τῆς 3ης Φεβρ. τοῦ 1984

Β'

Συνεχίζομε καὶ εἰς τὸ παρὸν φύλλον τὴν ἀναίρε-
σιν τῆς ὁμιλίας τοῦ π. Δανιὴλ. Πρὶν ὅμως ἀρχίσωμεν,
θὰ πρέπη ὁ ἀναγνώστης νὰ ξεκαθαρίσῃ μέσα του με-
ρικὰ πράγματα, μερικοὺς ὅρους πού ἔχουν σχέση με-
τὸ παλαιὸ ἡμερολόγιον, ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ παρα-
κολουθήσῃ τὴν διαστρέβλωσιν τῆς πραγματικότητος
πού ἔκανε ὁ ἱεροκῆρυξ, προκειμένου νὰ ἐντυπωσιάσῃ
καὶ παραπλανήσῃ τὸ ἀκροατήριόν του.

Υπάρχουν δύο τύποι Παλαιοημερολογιτῶν: Α) Αὐτοὶ πού κοινωνοῦν με-
τὶς Ἐκκλησίες τοῦ Νέου Ἡ-
μερολογίου, καίτοι οἱ ἴδιοι ἀκολουθοῦν τὸ Παλαιόν.
Τέτοιοι εἶναι οἱ τοῦ πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, Ρω-
σίας, Σερβίας, Σινᾶ, Ἁγίου Ὄρους κλπ. Ἡ πορεία
τους χαρακτηρίζεται ὡς παρδαλή. Β) Οἱ γνήσιοι Πα-
λαιοημ)ται, οἱ ὁποῖοι δὲν κοινωνοῦν με-
τούς Νεοημε-
ρολογίτας, οὔτε με-
τούς ἀνωτέρω Παλ)τας πού ἔχουν
κοινωνίαν καὶ με-
τὸ νέον. Γνήσιοι παλ)ται σήμερον
ὑπάρχουν στὴν Ἑλλάδα, Roumania, Ἁγιον Ὄρος (=
ζηλωταί), Ρωσία (Ἐκκλησία κατακομβῶν καὶ οἱ τοῦ
Φιλαρέτου, τῆς Ρωσικῆς δηλ. Συνόδου τῆς Διασποράς,
πού ἀντιτίθεται στὴν πορεία τῆς Μόσχας, καὶ οἱ ὁ-
ποῖοι εἶναι διάσπαρτοι σ' ὅλον τὸν κόσμον.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω καιρὸς νὰ ἐξετάσωμεν τὰ
ἐπιχειρήματα τοῦ ἱεροκῆρυκος ἐν λεπτομερείᾳ.

Εἶπε: «Παλαιὸν ἡμερολόγιον καὶ Οἰκουμενισμὸς
εἶναι δύο πράγματα τελείως ἄσχετα. Γιατί; Διότι ἡ
Ρωσ. Ἐκκλησία ἔχει οἰκουμενισμὸν ἀλλὰ καὶ παλαιὸν
ἡμερολόγιον. Ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων συμβαδίζει
με-
τὸ Φανάρι, ἀλλὰ εἶναι με-
τὸ παλαιόν. Ὁ Ὑδρας
ὅμως, ὁ Φλωρίνης, ὁ Ἀμβρόσιος, καὶ ἄλλοι, πού ἀ-
γωνίζονται ἐναντίον τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενι-
σμοῦ εἶναι με-
τὸ νέον ἡμερολόγιον. Τί σημαίνουν αὐ-
τά; Μπορεῖ νὰ εἶναι κανεῖς με-
τὸ παλαιόν καὶ νὰ εἶ-
ναι προδότης τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ νὰ εἶναι με-
τὸ νέ-

ον ἡμερολόγιον καὶ νὰ εἶναι ὑπέρμαχος τῆς Ὁρθοδο-
ξίας».

Τὸ ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι κανεῖς με-
τὸ παλαιὸν (παρδαλὸ) καὶ νὰ προδίδῃ τὴν Ὁρθοδοξίαν, δὲν ἀμ-
φιβάλομεν. Τὸ θλέπομεν καθημερινῶς! Αὐτὸ πού δὲν
θλέπομεν, δόξα τῷ Θεῷ, εἶναι νὰ προδίδουν τὴν πί-
στιν οἱ ἀληθινοί, οἱ γνήσιοι Παλ)ται. Αὐτοὶ προσωπι-
κὲς ἀμαρτίες σὰν ἄνθρωποι ἔχουν, ἀλλὰ τὴν πίστιν
τους τὴν φυλάσσουν σὰν κόρην ὀφθαλμοῦ. Γι' αὐτοὺς
παλαιὸν ἡμερολόγιον καὶ οἰκουμενισμὸς εἶναι δύο
πράγματα τελείως ἀντίθετα καὶ ἀσυμβίβη-
στα, ἀκριβῶς διότι ὁ νεοημερολογισμὸς εἶναι γνή-
σιον τέκνον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Τὸ ἄλλο πού πρόσθεσε ἐν συνεχείᾳ ὁ ἱεροκῆρυξ
εἶναι ἓνα πελώριο ψέμμα, πού θὰ ἐντρέποντο νὰ τὸ
ποῦν καὶ οἱ Φαρισαῖοι τῆς ἐποχῆς τοῦ Κυρίου. Ποῖο
εἶναι αὐτὸ τὸ ἄλλο; Ὅτι δηλ. ὁ Ὑδρας, ὁ Φλωρίνης
καὶ ὁ Ἀμβρόσιος πού πᾶνε με-
τὸ νέον, εἶναι ὑπέρμαχοι
τῆς Ὁρθοδοξίας! Καὶ διὰ μέν τὴν πορείαν τοῦ Ὑδρας
εἶπαμε ἀρκετὰ στὰ προηγούμενα φύλλα. Διὰ τοὺς ἄλ-
λους δύο ἐπισκόπους πού μνημονεύουν Δημήτριον τί
νὰ ποῦμε; Γιὰ μᾶς εἶναι ὁ παδοὶ καὶ μαθη-
τὰ ἱ. Δημητρίου, οὐδεμία σχέση ἔχοντες με-
τὸ ἀγω-
νιστικὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας! ὅχι ὑπέρμαχοι αὐτῆς
δὲν εἶναι, ἀλλὰ οἱ καλλίτεροι σύμμαχοι τῶν Οἰκουμε-
νιστῶν! Ἀνθρωποὶ σὰν αὐτοὺς κάνουν τὸ μεγαλύτε-
ρο κακὸ σήμερον στὴν Ὁρθοδοξίαν, διότι ὁ λαὸς πού
τοὺς ἔχει ἐμπιστοσύνη γιὰ τὸ ἥθος τους καὶ τὴν κοι-
νωνικὴ τους δραστηριότητα, ἐφ' ὅσον τοὺς θλέπει νὰ
συνεχίζουν ἀδιαμαρτύρητα τὴν μετὰ τοῦ Φαναρίου
κοινωνίαν τους, ἡσυχάζει, ἡρεμεῖ καὶ σκέπτεται ὅτι ὁ-
λα καλὰ πᾶνε! Ἀν ὅμως εἶχαν διακόψῃ κοινωνίαν
ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀθηναγόρου, δὲν θὰ εἶχαμε φθά-
σει στὰ χάγια τῆς σημερινῆς ἀποστασίας, διότι ὁ λαὸς

ὄργανω-
γινά-
ίας ἐ-
ἀπο-
οὔμε,
ἡν ἱ-
ἐσχα-
ἐξαρτᾶ
εγονότος.
ματα. Ἡ
καὶ ἡ ὁρ-
ἡμέρα ἀ-
βολος εἶ-
νὰ δοῦμε
τῆς οὐ-
ῶση πού
τυρεῖς γυ-
στρατεῦο.
ἔπει μαζὶ
ωρίς σύν-
ἄλλον ἀ-
ἦν θριαμ-

ορεῖ πρὸς
τοῦ Χρι-
δυνατός ὁ
περὰ μας
μέχρι τὸ
ἡ συνεδι-
λησίας ἐ-
ύεται ἀπὸ
- 4).
ὁ κόσμου
ς στὰ ἀν-
ποιος πα-
ὐ καὶ τῶν
τῶν και-
ω προφη-
ᾶ τὰς δια-
μεγαλυν-
τὸ προσε-
μιλίας τοῦ

Θ. Μ.

θὰ εἶχε ξυπνίσει βλέποντας τὴν ἀντίδρασή τους. Ἀν-
τι ὅμως τοῦ ὠραίου καὶ ὑψηλοῦ ἀγῶνος τῆς πίστεως,
προτίμησαν τὸν ἄλλον ἀγῶνα τῆς... ἐργολαθείας Ἰ.
Ναῶν καὶ Παιδικῶν Κατασκηνώσεων, μὴ καὶ πού ὁ
πρῶτος ἦταν γεμᾶτος μὲ δυσκολίες, ταπεινώσεις καὶ
ἐξευτελισμούς... Αὐτὸ εἶναι τὸ ὀλέθριο ἔργο τῶν ἀ-
νωτέρω ἐπισκόπων, πού θὰ ἦτο χίλιες φορές καλλίτε-
ρο γιὰ τὴν ψυχὴ τους νὰ μὴν εἶχαν θγάλει τὸ ὄνομα
τοῦ ἀγωνιστοῦ. Ἐχουν καταστήσει τροχοπέδη ἀληθι-
νὴ γιὰ τίς ἀγαθές ψυχές πού τοὺς ἀκολουθοῦν, ψυχές
πού μὲ ἄλλο γνήσιο ποιμένα θὰ εἶχαν ὁμολογήσει πρὸ
πολλοῦ, ὡς ἔπραξε ὁ π. Χρυσόστομος καὶ διὰ μέσου
αὐτοῦ οἱ ἀδελφές τῆς Μονῆς τῶν Ἀγίων Πάντων καὶ
οἱ πιστοὶ πού τοὺς ἀκολουθοῦν.

Στὸν λόγο του ἐτόλμησε ὁ π. Δανιὴλ νὰ χαρ-
κτηρίσει τὸν οἰκουμενισμὸ παναίρεση. Πολὺ ὠραῖα.
«Ἐκ τῶν λόγων σου κρινῶ σε», ὡς λέει καὶ τὸ Εὐαγ-
γέλιον. Τί ἔκανε λοιπὸν ὁ ἴδιος μέχρι σήμερα ἐναν-
τίον αὐτῆς τῆς παναιρέσεως; Τί ἔγραψε; Ἀλλὰ πρὸ
πάντων τί ἔπραξε στὰ 12 χρόνια πού θλασφημεῖ ὁ Δη-
μήτριος ἀπὸ τὸ Φανάρι; Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἁ π ο λ ὕ τ ω ς τ ῖ π ο τ α! «Ὅλα του τὰ βιβλία ὁμιλοῦν
περὶ τῆς νεότητος καὶ τὴν ἠθικὴν κρίσιν τῆς ἐποχῆς.
Συνεπῶς ποῖα ἢ στάσις του ἀπέναντι αὐτῆς τῆς παναι-
ρέσεως; Ἀπλούστατα οὔτε κἀν τὴν ὑποπεύεται. Τὰ
παχειὰ αὐτὰ λόγια τὰ λέει στὸν λαὸν γιὰ νὰ δεῖξη ὅ-
τι ἔχει πάρει εἰδηση, ἀλλ' αὐτὸς καὶ ὅλοι οἱ συνάδελ-
φοί του μὲ τὴν σύνολο στάση τους δείχνουν ὅτι αὐτὸ
πού κατάλαβαν εἶναι ὅτι... «πέρα θρέχει»!

Ἡ μᾶλλον γιὰ νὰ εἴμεθα ἀκριβεῖς πρὶν μερικὰ
χρόνια, ὅταν θήτετε ἀκόμη στὴν θρησκευτικὴ ὀργά-
νωσιν ΣΤΑΥΡΟΣ, ξεσήκωσε μὲ τοὺς συνεργάτες του
τοὺς ὁπαδοὺς τους μὲ δημοσιεύματα, ὁμιλίες, συλλο-
γὴ ὑπογραφῶν κλπ. ἐναντίον τοῦ Σεραφεῖμ Ἀθηνῶν,
τὸν ὁποῖον ἀπεκάλεσαν καὶ α ἰ ρ ε τ ῖ κ ὀ ν, ζη-
τοῦντες «ἐλευθέραν καὶ ζῶσαν Ἐκκλησίαν». Μόλις ὁ-
μως ὁ ἀρχιεπίσκοπος τοὺς ἀπειλῆσε μὲ ἀφορισμόν, ἀ-
μέσως ὅλοι ἐσιώπησαν, ὅλα ἐσχάστηκαν, καὶ ὁ Σερα-
φεῖμ ἐσυνέχισε ἀνενόχλητος τὸ ἔργο του! Αὐτὸς εἴ-
ναι ὁ φάκελλος δράσεως τοῦ π. Δανιὴλ κατὰ τῆς πα-
ναιρέσεως τῶν ἡμερῶν μας. Ἀπὸ κεῖ νὰ καταλάβῃ ὁ
ἀναγνώστης πόση σημασία ἔχει ἡ πράξις καὶ ὁποῖα
ἡ ὑπεροχὴ τῆς ἀπέναντι τῶν λόγων.

Ἡ πτώσις τῶν μισθωτῶν ποιμένων

Αὐτοὶ εἶναι οἱ «λοκατζήδες» τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκ-
κλησίας, ὡς χαρακτηρίζονται οἱ ἱεροκήρυκες. Ὅχι
μόνον ἀγνοοῦν τὸν ἐχθρὸν ἀλλὰ καὶ δ ι ὡ κ ο υ ν
ὁποῖον προσπαθῇ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ πυρά του. Ἀλ-
λὰ φταίει καὶ ὁ λαός, διότι ὅταν ἐπὶ 60 χρόνια τώρα
φωνάζουν οἱ Παλ)ται ὅτι «τὸ σκάφος τῆς Ἐκκλησί-
ας προσέκρουσε σὲ ὄφαλο καὶ κάνει νερά», κανεὶς δὲν
τοὺς ἔδωσε σημασίαν.

Γι' αὐτὸ γράψαμε στὸ προηγούμενον φύλλον, ὅτι
οἱ Νεοημερολογίται ἔχουν χάσει πλέον τὴν αἴσθησιν

τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἔμειναν μόνον μὲ τὰ ἔνδοξα τοῦ
παρελθόντος ὀνόματα, χωρὶς ὅμως ἀντίκρουσμα, σὰν
μὴ κάλπικη λίρα. Ἐνας πατὴρ θὰ ἔγραφε γι' αὐτούς:
«Εἰσὶ γάρ τινες οὐχ ἡμέτεροι, μόνον τοῦ ὀνόματος κοι-
νωνοί». Ὅνομα ἔχουν ἀγωνιστῶν ἱεραρχῶν, στὴν δὲ
οὐσία προδίδουν συνεχῶς ἀπὸ τὸ 1924 ὅ,τι πολῦτιμον
ἔχει ἡ Ὁρθοδοξία μας, διὰ τῆς ἀνευ ὄρων καὶ ὀρίων
κοινωνίας τους μετὰ τοῦ Φαναρίου καὶ λοιπῶν λατι-
νοφρόνων...

«Ὅλα τὰ ἀνωτέρω ἀποτελοῦν τρανὴ ἀπόδειξις, ὅ-
τι ὁ π. Δανιὴλ ἀγνοεῖ τελείως «τὰ βαθέα» τοῦ Οἰκου-
μενισμοῦ, ὁ ὁποῖος εἰσῆλθε στὴν καθ' ἡμᾶς Ὁρθόδο-
ξον Ἐκκλησίαν διὰ τοῦ νέου ἡμερολογίου, τὸ ὁποῖον
ἦτο τὸ πρῶτον ἀπὸ τὰ ἔνδεκα μέσα πού προτείνοντο
στὴν Ἐγκύκλιον τοῦ 1920 «πρὸς ταυτόχρονον ἑορτα-
σμόν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπὸ πασῶν
τῶν Ἐκκλησιῶν».

Μὲ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀνωτέρω ἐγκυκλίου ἐπανηγύ-
ρισαν οἱ αἵρετικοί, οἱ δὲ δικοὶ μας λατινόφρονες, ὅ-
πως ὁ Ἀθηναγόρας Λονδίνου, ἔγραψε προσφάτως:
«Ὁλη ἡ οἰκουμενιστικὴ καὶ εἰρηνιστικὴ ἐνέργεια τοῦ
Οἰκ. Πατριάρχου Ἀθηναγόρου οὐδὲν ἄλλο εἶναι πα-
ρὰ ἡ σ υ ν ἔ χ ε ι α τῆς Ἐγκυκλίου ἐκείνης τοῦ
1920, ἐπεκτεινομένη πρὸς τὰς νεωτέρας ἀνάγκας καὶ
πραγματικότητας!» Ὁ δὲ οἰκουμενιστὴς ἐπίσκοπος
Περιστερίου, ἀναφερόμενος καὶ αὐτὸς εἰς αὐτήν, ἔ-
γραψε ὅτι πρέπει νὰ ἀποτελῇ «τὸν καταστατικὸν χάρ-
την τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ ἀμετακίνητον θά-
σιν διὰ τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν!» (Θεολογία 1982,
σ. 62 ἐξ.).

Ἐν τούτοις ἡ Ἱεραρχία του ἀντὶ ἐλέγχου καὶ τι-
μωρίας διὰ τὰς θλασφημίας του τόν... ἐτίμησε ἀπο-
στέλλοντάς τον ὡς ἀντιπρόσωπόν της εἰς τὴν Β' Πα-
νορθόδοξον Προσύνοδον τοῦ Σαμπεζύ! Ἐκεῖ κατήντη-
σε ἡ δύσμοιρος Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία, νὰ τὴν ἀντιπρο-
σωπεύῃ εἰς πεπτωκῶς περὶ τὴν πίστιν ἐπίσκοπος... Διὰ
τὸν π. Δανιὴλ ὅμως ὅλα αὐτὰ εἶναι τελείως ἀσχετα
μὲ τὸν Οἰκουμενισμόν...

Διὰ νὰ ταπεινώσῃ δὲ ἐν συνεχείᾳ τὴν ἐμμονὴ τῶν
πιστῶν εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, τοὺς ἀποκαλεῖ
«χορονολατρίτας καὶ παλαιοημερολατρίτας». «Τίς λα-
τρεύουν, λέει, τίς 13 ἡμέρες σὰν Θεό».

Ἀποροῦμε πῶς δὲν εἶπε ὅτι τίς ἔχουν κάνει καί...
εἰκόνα! Ἡ πραγματικότης ὅμως εἶναι ἀκριβῶς ἡ ἀν-
τίθετος, διότι οἱ νεοημερολογίται ἔγιναν ἡμερολατρί-
ται καὶ ἔσχισαν τὴν Ἐκκλησίαν πρὸς χάριν τῶν ἡμε-
ρῶν, καίτοι ἀπὸ τὸ 1902 ὁ πατριάρχης Ἰωακείμ τῆς
Κων)λεως εἶχε χαρακτηρίσει τὴν ἐτοιμαζομένην ἀλ-
λαγὴν ὡς «ἀνόητον καὶ ἄσκοπον», ἡ δὲ Ἑλλαδικὴ Ἐκ-
κλησία προσφάτως (1971), πιεζομένη ὑπὸ τῆς πρα-
γματικότητος, ἔγραψε ὅτι... «μηδενὸς ἐκκλησιαστικοῦ
λόγου συνωθούντος διωρθώθῃ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολό-
γιον!» (Εἰσήγησις... σ. 32). Ποῖος λοιπὸν παρατηρεῖ
τὸν χρόνον ἰ ο υ δ α ἱ κ ῶ τ ῶ τ ρ ὀ π ω, καὶ
ποῖος εἰσάγει «θρησκείαν περιτομῆς», ὁ παλαιοημερο-
λογίτης, πού ἔμεινε πιστὸς εἰς τὰ παραδοθέντα ὑπὸ

των αγίων Πατέρων, ἡ ὁ νεοημερολογίτης, πού μέ διαφόρους ἀμαρτωλῶς προφάσεις... ἀστρονομικῆς ἀκριθείας, ἐμπορικῆς καί κοινωνικῆς σκοπιμότητος, τῇ βοηθείᾳ δέ τῆς δικτατορίας τοῦ 1923 ἄλλαζε τὸ ἡμερολόγιον καί κατέστρεφε τὴν ἐξωτερικὴν ἐνότητα συμπίσεως τῆς Ὁρθοδοξίας; Ποῖος δὲ θέλει πεῖ ὅτι ἄλλοι σκοποὶ, οὐδόλως πάντως ἐκκλησιαστικοί, ἔγιναν αἰτία τῆς παραδοχῆς τοῦ παπικοῦ ἡμερολογίου;

Ἡ σημασία τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τῶν Παλαιοημερολογιτῶν

Ἡ ἱεροκήρυξ ὅμως ἐπιμένει στίς ἀπόψεις του: «Ὁλεθρος καί πλάνη εἶναι ἡ λατρεία τοῦ ἡμερολογίου» ἀναφωνεῖ. «Αὐτὸ εἶναι μεγάλη παγίδα τοῦ Διαβόλου».

Ὡστε τὸ νὰ κρατοῦν οἱ πιστοὶ τὴν Παραδόσεις πού παραγγέλλει ὁ Ἀπόστολος, συνιστᾷ πλάνην καί παγίδα τοῦ Πονηροῦ; Πλανεμένοι ἦσαν οἱ Πατέρες μας καί τόσοι ἅγιοι πού ἡγίασαν ἐπὶ 2.000 σχεδὸν χρόνια μέ τὸ παλαιόν; Ἀλλὰ μήπως τὰ ἴδια δὲν ἐφλυάρουν καί οἱ εἰκονομάχοι τοῦ 8ου αἰῶνος κατὰ τῶν ὁρθοδόξων πού ἤθελαν τὴν εἰκόνα; «Λατρεύουν τὰ εἰδωλά», «ἔγιναν εἰδωλολάτραι», ὠρύνοντο. Μὲ τὸ σύνθημα δὲ αὐτὸ καί τὴν πρόφασιν ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ ἡ θρησκεία πνευματικώτερα, ἐπεχείρησαν τὴν κατάλυσιν τῶν παραδεδομένων. Ἔτσι καί τὸ 1924* προφάσει μιᾶς δὲν ἀκριβεστέρως χρονομετρικῆς ἀκριθείας, στήν δὲ οὐσία ἐκ κακοδόξου διαθέσεως νὰ ἐνωθοῦν μέ τοὺς αἰρετικούς τῆς Δύσεως, καί τὴν στιγμὴν πού ὁ Ἑλληνισμὸς ἐθρῆνει τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν, αὐτοὶ, μέσα σ' ἐκείνη τὴν θύελλα, ὅπως ὁ λύκος στὴν ἀντάρα, κατέλυνον αἰωνόβιον τάξιν στὸν ἱερὸν θεσμόν τῆς λατρείας ἐπὶ πανορθοδόξου πεδίου!

Ἡ ἀλλαγὴ ὅμως τοῦ ἑορτολογίου ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς κατεδαφίσεως τῶν τειχῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, μιᾶς κατεδαφίσεως πού προετοιμαζόταν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἀκόμῃ τοῦ Θεοκλήτου Φαρμακίδου. Ἄν οἱ ἀγωνιστὰς τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπεκλήθησαν Παλαιοημερολογίτες, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ γεγονός, ὅτι οἱ ἐχθροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπεφάσισαν νὰ ἀρχίσουν τὴν ἀνατροπὴν τῆς μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ παπικοῦ ἡμερολογίου. Ἄν εἶχαν ἀρχίσει ἀπ' ἄλλου, ἄλλη θὰ ἦταν τὴν ὥρην τῆς ἀγῶνος καί ἄλλο τὸ ὄνομα τῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Καί στὸ Ἅγιον Ὅρος, γύρω στὰ 1770, οἱ ἀντίπαλοι μερικῶν καί σοφῶν μοναχῶν, ἐπειδὴ ἤθελαν νὰ κρατήσουν τὴν παραδόσεις τῶν πατέρων τους, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν τέλεσιν τῶν μνημοσύνων καί τὴν προσέλευσιν εἰς τὴν Θ. Κοινωνίαν, ἀπεκλήθησαν εἰρωνικῶς Κ ο λ λ υ θ ἄ δ ε ς ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους τους. Αὐτοὶ ὅμως οἱ μακάριοι ἐδέχθησαν μετὰ χαρᾶς τὸ ὄνομα αὐτὸ καί οἱ ἀρχηγοὶ τοὺς ἀγίασαν καί τὰ ὁσῶς τοὺς μωσχοδόλυσαν!

Οἱ Παλαιοημερολογίτες ποτὲ δὲν ἀγωνίσθησαν γιὰ 13 ἡμέρας καί τὰ ἡμερολόγια. Ἡ ἀστρονομικὴ ἀκριθεία ἦταν ἡ δικαιολογία τῶν Νεοημερολογιτῶν. Οἱ

Ὁρθόδοξοι στὴν Ἑλλάδα εἶδαν νὰ ἀνατρέπεται ἡ λατρευτικὴ ἀρμονία τῆς ἀνὰ τὸν κόσμον Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀρμονία πού θασίλευε τόσοις αἰῶνες. Εἶδαν τὴν περιφρόνησιν πρὸς τὴν παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας εἶδαν τὴν συγκριτικὴν ἐρωτοτροπία μέ τοὺς αἰρετικούς τῆς Δύσεως πού ἦταν ἡ πραγματικὴ αἰτία τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ δυτικοῦ καλενδαρίου.

Μὲ ἄλλα λόγια ἀντελήφθησαν ὅτι τὸ σκάφος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας εἶχε προσκρούσει σὲ ὑφαλο καί ἄρχισε νὰ κἀνὴ νερά. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου ἦταν ἡ πρώτη μπαλταδιὰ στὸν κορμὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς ὁποίας τὸ κόψιμο σχεδιαζόταν ἀπὸ μακρὺ. Θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι τυφλὸς κανεὶς γιὰ νὰ μὴ δῇ καί μὴ καταλάβῃ ὅτι αὐτοὶ πού ἔδωσαν τὴν πρώτην μπαλταδιὰ δὲν θὰ σταματοῦσαν ἀλλὰ θὰ συνέχιζαν. Σκοπὸς τους δὲν ἦταν ἡ πρώτην μπαλταδιὰ, ἀλλὰ τὸ ριζισμό τοῦ δένδρου. Ὅσοι εἶχαν εὐσέβεια τὸ κατὰ λαθεῖν αὐτὸ πολὺ καλὰ καί βλέπουμε τώρα ὅτι εἶχαν δίκην... Ὅταν οἱ πατέρες προσήρμωσαν τὸ ἑορτολόγιο καί τὴν ὑμολογίαν τῆς Ἐκκλησίας ἐπάνω στὸ ἡμερολόγιο τῶν ἀστρονόμων τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος ἔξεραν πολὺ καλὰ ὅτι τὸ ἡμερολόγιο αὐτὸ μέ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου θὰ χάνῃ. Τοὺς πατέρες ὅμως δὲν τοὺς ἐνδιέφερε ἡ ἀστρονομικὴ ἀκρίβεια, ἀλλὰ ἡ ὁμολογία καί ἡ ἐπὶ τὸ αὐτὸ λατρεία τῶν πιστῶν, τὰ ὁποῖα τόσο θάναυσα διεσπάσθησαν ἀπὸ τὸ 1924*.

Ἀλήθεια καί ἀριθμὸς

Ὁ ἱεροκήρυξ ὅμως ἔχει τελείως διαφορετικὰ κριτήρια ἀξιολογήσεως, διὸ καί κραυγάζει: «Παλαιοημερολογίται εἶναι ἡ Σερβία, τὰ Ἱεροσόλυμα, τὸ Ἅγιον Ὅρος ἀλλὰ κοινωνοῦν μέ ὅλους (τοὺς Νεοημερολογίτας), ἐνῶ οἱ Παλαιοημερολογίται Ἑλλάδος δὲν ἔχουν καμμιά κοινωνία μέ καμμιά Ἐκκλησία. Διὰ τὴν εἶναι χρονολατρίτες».

Θαυμάζει ὁ π. Δανιήλ, σάν ἄλλος παπικός, διότι κοινωνοῦν τὴν Κρατικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ ὅλου αἰ ἀνὰ τὸν κόσμον ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, ἐνῶ τοὺς Παλαιοημερολογίτας δὲν τοὺς κοινωνεῖ καμμιά. Καί εἶναι αὐτὸ ἐπιχείρημα; Μήπως σήμερον οἱ ὁρθόδοξοι ἀνάμεσα στὰ ἑκατομύρια τῶν ὁπαδῶν τῶν ἄλλων θρησκειῶν δὲν εἶναι μία μειονότης; Διὰ τὴν ἔχον ὅτι «τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου καί τὰ ἐξουθενημένα ἐξελέβατο ὁ Θεὸς ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνῃ»; Οἱ ὁρθόδοξοι, οἱ γνήσιοι ὁρθόδοξοι, ἦσαν πάντοτε «τὸ μικρὸν ποιμνιον», πάντοτε χλευαζόμενοι, πάντοτε διωκόμενοι. Ἀλλ' ὁ Κύριος εἶπε: «Μὴ φοβοῦ τὸ μικρὸν ποιμνιον ὅτι ἡ δόκησεν ὁ Πατὴρ μου δοῦναι ὑμῖν τὴν βασιλείαν». Τί ἦσαν οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ διὰ τοὺς Ἑβραίους πού δὲν πίστεψαν, δηλαδὴ τὴν μεγάλην πλειοψηφία; Τί ἦσαν γιὰ τοὺς ἀποθαυμαζομένους γιὰ τὴν κοσμικὴ σοφίαν τοὺς Ἑθνικούς; Ρωτήστε τὴν συνειδήσιν σας καί θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ: «Ἦταν κάτι σάν τοὺς σημερινούς Παλαιοημερολογίτες».

Ἀλλὰ καί ἂν ἦσαν λίγοι οἱ διασώζοντες τὴν ἀλήθειαν θὰ ἦταν αὐτὸ ἐπιχείρημα ἐναντίον τους; «Κρεῖσσοντες τὴν ἀλήθειαν ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν».

σον εις ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἢ μύριοι παράνομοι». «Εἰς διώξεται χιλιάδας καὶ δύο μυριάδας». «Εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀλίγοι ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καὶ εὐσεβεῖς διαμείνωσιν, οὗτοι εἰσὶν Ἐκκλησία καὶ τὸ κύρος καὶ ἡ προσταυία τῶν Ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν ἐν αὐτοῖς κεῖται, κἂν αὐτοῖς κακοπαθῇσαι δεήσει ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας».

Σύμφωνα μὲ τὴν νοοτροπία τοῦ π. Δανιὴλ καὶ ὁλων τῶν νεοημερολογιτῶν, «εἶναι ἀδιανόητο νὰ ἐγερθῇ ἕνας ἅγιος λαϊκός, μοναχὸς ἢ ἱερεὺς ἐναντίον ἐνὸς ἀρχιερέως ποὺ καταπατεῖ τὶς παραδόσεις τῶν Πατέρων. Ἡ Ἐκκλησία — καὶ γι' αὐτοὺς ἡ Ἐκκλησία εἶναι οἱ ἀρχιερεῖς — θὰ πῇ πρὸς τὸν ἅγιο ποὺ θὰ τολμήσῃ νὰ τὴν ἐλέγξῃ: «Ποιὸς εἶσαι σὺ, Κύριε; Εἶσαι ἀρχὴ ἀνωτέρω ἐμοῦ; Ἐγὼ κρίνω, ἐγὼ ἀποφασίζω. Ἐγὼ ἔχω τὴν αὐθεντία καὶ ὄχι ἐσύ». Αὐτὲς ὁμως εἶναι κουδέντες ποὺ λέγονται μέσα στὸ λατινικὸ περίβολο· δὲν ἀκούσθηκαν ποτὲ μέσα στὴν Ὁρθοδοξία παρὰ μόνον ἀπὸ τοὺς λατινόφωνους.

» Τὴν αὐθεντία μέσα στὴν Ἐκκλησία δὲν τὴν ἔχουν οἱ ἀρχιερεῖς, τὴν ἔχει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. Ὁποῖος ἔχει Πνεῦμα ἅγιον ἔχει τὴν αὐθεντία ὡς εἶναι καὶ ὁ τελευταῖος σκουπιδιάρης. Αὐτὸς μπορεῖ νὰ θάλλῃ στὴ θέσῃ τοὺς χιλιάδες ἀρχιερεῖς». Ὅπως δὲ πολὺ ὥραϊα γράφει καὶ ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης: «Καὶ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἱεραρχίᾳ, τοῦ ἱερέως καὶ ἱεράρχου ἀτακτοῦντων καὶ κακῶς φρονούντων, καὶ διάκονος καὶ μοναχὸς εὐτακτοῦντες καὶ ὀρθῶς φρονούντες δύνανται νοθευθῆσαι καὶ εὐτακτῆσαι αὐτούς, καθὼς τὰ παραδείγματά εἰσι πάμπολλα».

Αὐτὸς λοιπὸν ὁ ἀπλοῦς λαϊκὸς ὅλους ἀνακρίνει καὶ αὐτὸς ὑπ' οὐδενὸς δὲν ἀνακρίνεται. Ἄν τὸν ἀφορίσουν οἱ ἀρχιερεῖς ὁ ἀφορισμὸς γυρίζει στὰ κεφάλια τοὺς, γιατί ὁποῖος ἀφορίζει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο ποὺ εἶναι ἡ ἀλήθεια, αὐτὸς διώχνει μακριὰ του τὴ Ζωή.

Μέσα στὴν Ὁρθοδοξία σημασία δὲν ἔχει ποιὸς συμφωνεῖ καὶ ποιὸς δὲν συμφωνεῖ μὲ τοὺς ἀρχιερεῖς,

ἀλλὰ ποιὸς συμφωνεῖ καὶ ποιὸς δὲν συμφωνεῖ μὲ τὰ ὄργανα τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. (Ἄλ. Καλομοίρου, Τὸ σύγκριμα, σ. 21 ἐξ. Θεσ. 1973).

Ἡ Ὁρθοδοξία ὅταν μιλάῃ γιὰ τὴν Καθολικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δὲν ἐννοεῖ μόνον τοὺς ἐπισκόπους τῆς, οὔτε ἐννοεῖ μόνον τὴν σημερινὴ ἀνὰ τὸν κόσμον Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία δὲν εἶναι μόνον ἡ στρατευομένη, αὐτὴ δηλ. ποὺ ἀγωνίζεται τῶρα στὴν γῆ ἐναντίον τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ θριαμβούουσα, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐν οὐρανῷ ἁγίους καὶ σεσωσμένους. Ὅταν λοιπὸν ὀρισμένοι πιστοὶ διαμαρτυρόμενοι σήμερα διὰ τὴν προδοσίαν τῆς πίστεως καὶ προκειμένου νὰ διατηρήσουν τὴν ὑπακοήν τοὺς στοὺς ἁγίους τῆς θριαμβεύουσας Ἐκκλησίας, οἱ ὁποῖοι ἐνομοθέτησαν τὴν πορεία τῆς, διασποῦν τὴν μετὰ τοῦ πεπτωκότος ἐπισκόπου τοὺς κοινωνία, ὄχι μόνον σχίσμα δὲν κάνουν ἀλλὰ ἀπεναντίας εἶναι τὰ μόνα γνήσια τέκνα τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ὅλοι οἱ ἅγιοι, ἀκόμη καὶ οἱ πλέον ἀσκητικοί, διὰ περιπτώσεις ὡς τὴν σημερινὴν ἐζήτησαν ἀπ' ὅλους τοὺς πιστοὺς ἀνυποχώρητον ἐμμονὴν εἰς τὴν παραδοθεῖσα πίστιν τῶν πατέρων μας. Ἀποτελεῖ βασικὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι πάντες «οἱ παρὰ τὴν ἐντολὴν ἐπιτάσσοντες ἢ παραφθείροντες, ἢ μολύνοντες τῇ ἐπιμιξίᾳ τοῦ κεκωλυμένου» πρέπει νὰ θεωροῦνται βέβηλοι ἀπὸ τοὺς πιστοὺς. Ὁ δὲ Μ. Βασίλειος χαρακτηριστικῶς ἀξιοῖ ὅπως ἀπομακρύνονται οἱ πιστοὶ ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνωτέρω ψευδοποιμένους, ἔστω καὶ ἂν παρουσιάζωνται οὗτοι ὡς τοῦ Πέτρου γησιώτεροι, ἢ τοῦ Παύλου λαμπρότεροι, ἢ ὡς ἄγγελοι ἐξ οὐρανοῦ! (Ὁρ. ἐπιτ. ριδ', τυ' λόγ. θ' περὶ βαπτίσμ., ἐρωτ. ια').

Θὰ συνεχίσουμε ὁμως καὶ θὰ τελειώσουμε στὸ προσεχὲς φύλλο, ὅπου θὰ ἔχουμε τὴν εὐκαιρία ν' ἀναρῶσουμε καὶ προσωπικὰς ἀπόψεις - κρίσεις τοῦ Σε. βασιμιωτάτου ἐπὶ τοῦ φλέγοντος θέματος.

Θ. Μ.

Ἐκδότης - Ὑπεύθυνος: Ἱερομόναχος Καλλίνικος — Καψάλα — 63086 Καρυαί, ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ
Συνδρομή: προαιρετική.

Τυπογραφεῖο: Θ. Θεοδωρόπουλος - Ἀν. Νάγιας ο.ε. Κορίνθης 7 — Ἀθήνα - Τ.Τ. 105 53 — Τηλ. 32.16.295

αὐτὰ
τῆς
9. 21

Ὁρ-
ποι-
ους
δομο-
ν εἰ-
πού
ἀλλὰ
ἀπὸ
Ὁ.
μερα
νὰ
θρι-
τὴν
ἐπι-
που
τῆς

ικὸι
λους
θδο-
δὲ
τὴν
ντες
νται
χα-
στοί
ἂν
γ. ἢ
ἰο-
κωτ.

στὸ
ἀ.
Σε.